

Discursul președintelui Senatului, dl Călin Popescu Tăriceanu, cu ocazia sărbătoririi a 160 de ani de la Unirea Principatelor Române

24 ianuarie 2019

Domnule președinte Emil Constantinescu,
Domnule președinte al Consiliului Județean Marian Opreșan,
Domnule ministru,
Domnilor senatori și deputați,
Domnilor președinți de consilii județene,
Domnilor președinți ai raioanelor din Republica Moldova,
Dragi cetățeni,

Unirea Principatelor este cea mai iubită și mai senină dintre sărbătorile românilor. Marea Unire din 1918 a venit după un război devastator. 21 decembrie 1989 a pus capăt celor mai aspre decenii din istoria țării. În ambele cazuri, izbânda istorică a fost însoțită de un doliu național după cei care și-au dat viața pentru ca națiunea să fie întregă și liberă.

În schimb, actele din 5 și 24 ianuarie 1859 s-au petrecut într-o zodie a păcii și a speranței. Nu a fost atunci un timp care să ceară jertfe ori martiri și nimeni nu a căzut victimă acelor evenimente. Anul 1859 a fost prin excelență un an civil, un an al eroilor înarmați doar cu voință și inteligență, un an al bucuriei împărtășite de toți. Un an în care nimeni nu a pierdut ceva, ci națiunea în întregul ei și-a câștigat viitorul.

Parlamentul nu se mai bucură astăzi de cea mai bună reputație. Și cu toate acestea, unirea s-a făcut în 1989 de adunările reprezentative de la Iași și București. Unirea s-a făcut prin vot, nu pe câmpul de luptă. Votul a fost atunci curajos. Cum se întâmplă și astăzi, cele două adunări primiseră instrucțiuni de la marile puteri ale Europei cum să voteze. Erau mandatate prin Convenția de la Paris să aleagă doi principii domnitori așezați în fruntea a două serii separate de instituții. Principatele nu urmau să aibă în comun decât o Comisie centrală cu sediul aici, la Focșani, însărcinată cu unificarea treptată a cadrului juridic din ambele țări. În viziunea Europei de atunci despre destinul românilor, aceștia trebuiau să trăiască în continuare în două principate distincte, unite doar printr-o legislație uniformă. Au fost oare înaintașii noștri de la 1859, deopotrivă boieri și țărani, anti-europeni? Alegând același domnitor în ambele principate, ei au încălcat în mod vădit și deliberat instrucțiunile

cancelariilor europene. Creativitatea politică românească a pus marile puteri în fața unui fapt împlinit, împotriva căruia au protestat inițial, dar pe care au fost nevoite să-l accepte. Acest act, ce astăzi ar fi trecut în rubrica rău famată a "suveranismului", a fost posibil și pentru că, spre deosebire de zilele noastre, românii se bucurau atunci în mediile politice și culturale, ca și în presa europeană de o enormă și aproape unanimă simpatie. Poate pentru că toți românii care vorbeau atunci despre țara lor la Paris, Bruxelles, Londra, Berlin sau Roma erau la rândul lor unanimi în promovarea cauzei unității și libertății românești. Deși fusese sfidată, Europa gândea de bine despre români pentru că ei înșiși își vorbeau patria numai de bine. Singurul discurs pe care înaintașii noștri îl exportau în Europa era patriotismul, entuziasmul pentru libertate al unei națiuni ce aspira la independență și la unitate. „Nu poate fi fericire fără libertate, nu poate fi libertate fără unire, și noi românii nu vom putea fi puternici până când nu ne vom uni cu toții într-unul și același corp politic”, scrisese Nicolae Bălcescu, părintele liberalismului românesc și primul avocat român al democrației.

Cuvintele lui au contat în 1859, dar astăzi par oarecum naive. Cine se mai gândește acum că rostul politicii este acela de a-i ajuta pe toți cetățenii să-și găsească puterea de a fi fericiți în libertate și în unitate? În timpurile pe care le trăim, politica echivalează mult prea des cu puterea de a limita libertatea, de a dezbină societatea și de a-i face nefericiți pe cei care nu sunt de partea noastră. Merită ca măcar o zi pe an, pe 24 ianuarie, să regăsim în noi înșine capacitatea de a spera, pasiunea pentru libertate și voința de unitate dovedite de Bălcescu și de predecesorii noștri politici din 1859. Fie și doar o singură zi în fiecare an să avem îndrăzneala de a fi fericiți împreună.

Trăiască România !